

[Hans Nielsen.]

blevet omhyggeligt forberedt af sagkyndige i Traktatkommissionen, og de har været forelagt det udenrigspolitiske Nævn og har faaet Godkendelse derfra. Det har derfor undret mig, at det andet høje Ting, det overvejende og regulerende Ting, har indlædt sig i en meget, skal vi sige fantastisk Drøftelse af disse Problemer i Stedet for at holde sig til Realiteterne. Det forekommer mig, at de to Traktater, der her foreligger, giver os saa god Sikkerhed, som det kan forlanges, overfor de nævnte Lande, Grækenland og Østrig.

Jeg maa endogsaa fremhæve, at i Slutprotokollen til Traktaten med Østrig har man faaet særlige Specialbestemmelser ind vedrørende Eksport af dansk Ost. Nu hedder det i denne Slutprotokol, at disse Oste skal være af samme Art, og det er i den Anledning, jeg gerne vil rette en Forespørgsel til den højtærede Udenrigsminister. Der opstod i sin Tid en Uoverensstemmelse mellem Tyskland og Danmark vedrørende Fortolkningen af Begrebet Heste, jydsk Heste og belgiske Heste. Nu har man altsaa faaet en særlig Bestemmelse, som skulde sikre, at danske Oste, der importeredes til Østrig, opnaaede alle de Begunstigelser, som Østrig eventuelt gav andre Landes Oste. Men samme Art Ost, hvad er det? I dette højt priste Landbrugsland, Danmark, fabrikeres der Masser af Svejtseroeste, holstensk Ost, hollandsk Ost og russisk Steppeost, og de gaar vel ud i Handelen under de samme Navne og Mærker, hvad der nok kan være nogen Betænkelighed ved. Men de skal altsaa være af samme Art; der staar ikke: samme Kvalitet. Jeg vil derfor gerne udbede mig en Udtalelse af den højtærede Udenrigsminister om, hvorledes man tænker sig at fortolke denne Bestemmelse i Slutprotokollen.

For øvrigt maa jeg sige, at det Princip, disse Traktater bygger paa, Mestbegunstigelsesprincippet, er et uangribeligt Princip, for saa vidt det overholdes af de Lande, der indgaar disse Traktater, idet det sikrer os de samme Fordele, som de vedkommende Lande vil give andre Magter paa de her nævnte Omraader. Desuden indeholder Traktaten Bestemmelser om Voldgift i Tilfælde af Tvistigheder, saaledes at man maa kunne vente en rimelig Afgørelse paa de Tvistigheder, der maatte opstaa. Derfor forstaar jeg ikke den meget omfangsrige Betænkning og de lange Taler, der fra konservativ Side er holdt i det andet høje Ting; det hele forekommer mig fra Begyndelsen til Enden at være Talemaader, der ikke kommer nær til Virkeligheden og Realiteterne i

hele dette Spørgsmaal. Men det er jo muligt, at vi i Dag vil faa at vide, hvad det egentlig er, man fra anden Side vil stille op imod hele dette Princip, eftersom man højtideligt erklærer, at det er sidste Gang, man tolererer, at noget sligt kan passere Rigsdagen.

Jeg kan altsaa paa det Partis Vegne, jeg tilhører, anbefale Godkendelsen af disse Traktater og lykønske den høje Regering til deres Gennemførelse.

Fraenkel: Trods den stærke Opfordring, der laa i det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Henvendelse til mig, agter jeg nu ikke at holde nogen lang speech i Anledning af disse Traktater; thi hvad vi kan have at sige i denne Sag, blev egentlig sagt i Landstinget og i den Betænkning, som Landstingsudvalget afgav. Den Misfornøjelse, som gav sig Udtryk dør overfor Traktaterne, er jo ikke en, der kan rettes enten mod den højtærede Udenrigsminister eller Udenrigsministeriet, den maa rettes mod den Opfattelse — eller Mangel paa Opfattelse, hvad man nu vil — af hele den økonomiske Situation, vi staar i. Det er givet, at Traktater maa være i Overensstemmelse med den Grundopfattelse af den økonomiske Situation, som Staten nu har. Og den nuværende Regering forholder sig til dette Spørgsmaal saaledes, at den staar paa det rene Manchester-Standpunkt. Den minder, synes jeg, i Nutiden om en forsinket Ichtyosaur, som med Forbavselse staar og ser hele den øvrige Verden forise. Men saadan er det nu; det er der intet at gøre ved, og saa længe dette Synspunkt gør sig gældende, maa man nøjes med Mestbegunstigelsestraktater.

Den ærede Ordfører for Venstre priste disse Traktater for deres Simpelhed og Klarhed. I det første vil jeg give det ærede Medlem Ret. De er saamænd meget simple. Men synderligt klare er de ikke, navnlig ikke efter at man er begyndt at omgaa den naturlige Forstaaelse af Mestbegunstigelsesklausulen ved at pinde de enkelte Poster ud paa en saadan Maade, at Specialiteter af Varer, som er bestemt til at gaa ind under en eller anden Told, kan nedsættes i Told, og det kan være en Specialitet, som overhovedet ikke kan tilvirkes i det andet Land, som man slutter Overenskomst eller Traktat med. Jeg minder om de berømte Højfjeldskøer og Ardenner-Heste o. s. v. Naar man kommer ind paa den Slags Hokus-pokus, svinder Klarheden jo betydeligt.

Det ærede Medlem Hr. Himmelstrup sagde ogsaa, at naar man blot vilde bære sig